

Egész évre 1 forint.

I. évfolyam. 2. szám.

Budapest, 1881. Deczember 1.

FÜSTÖLŐ.

ANTISZEMITIKO-SZATYRIKUS S HUMORISZTIKUS
KÉPES HAVI KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN HÓ 1-ÉN.

FELELŐS SZERKESZTŐ:

PIPA JÁNOS.

KIADÓ-TULAJDONOS:

BARTALITS IMRE.

TARTALOM:

Phinkeles Kóbi, a fess jerek thünődései és esetei. (Képpel.) — „Istóczyhoz“ a „Füstölő“ első számában megjelent arczképe alkalmából. (Költemény. Túrelmes Jóbtól.) — Zsidó-magyar szótár (Ballagi Nr. 2.-től.) — János gazda. (Költemény. Dorongtól.) — Hiteles jóvendölések Deczemberre. — A Knófelesz Smül története. (Négy képpel.) — A jeggyűrű. (Pipa János históriáiból, egy képpel.) — Pipafüst-karikák. (Makra Pipától.) — Bernhardt Sára. — Liszt Ferencz meg a zsidók. (szidóniától.) — Jogászaink és ujságaink. (Dittótól.) — Hagyma-koszoru. — A boríték on: Karácsonyi ajándékokról. — Éljenek! — Fölhívás. — Fejtörő. — Szerkesztői üzenetek. — Előfizetési felhívás a „12 röpirat“-ra.

ELŐFIZETÉSI DIJ BUDAPESTEN, VAGY VIDÉKRE POSTÁN BÉRMENTVE:

EGÉSZ ÉVRE 1 FORINT.

ECYES SZÁM ÁRA 10 KR.

ELŐFIZETHETNI:

BUDAPESTEN: A KIADÓNÁL VIII., ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZÁM.

VIDÉKEN: MINDEN PÓSTAHIVATALNÁL.

BUDAPEST.

BARTALITS IMRE GYORSSAJTÓNYOMÁSA.

1881.

Közeledik a karácsony, közeledik a sok ajándékok és meglepetések ideje. A zsidók ismét előre számítgatják, mennyi üzletet fognak csinálni ismét, mennyi lesz a „rebach“ ismét. Mert hiszen jut is eszükbe a keresztényeknek az, hogy hiszen éppen e zsidóknak úsapjai voltak azok, a kik azt a bölcs, azt a magát az egész emberiségért föláldozó lényt, az Üdvözítőt keresztre feszítették; hogy tehát összhangban áll-e ezzel az ő dicsőségének emlékére alkotott ünneppel az, hogy az ő emlékére adandó ajándékokat éppen az őt keresztre feszítő gunyoló és tagadó zsidóknak ivadékainál vásárolják be, s ezek által az ajándékok által is azok jólétét és gazdagságát mozdítják elő.

No de ha ez eddig így is volt, biztat bennünket a remény, hogy jelen fölvilágosító soraink után legalább az a keresztény, ki olvasta ezeket a sorokat, legalább a karácsonyi ajándékokat nem fogja többé zsidónál vásárolni.

É L J E N E K !

Stöcker Adolf, Treitschke Henrik és Perrot Ferencz ujonnan megválasztott német birodalmi gyűlési képviselők és a németországi antiszemita mozgalom fővezérei; de éljen a magyar antiszemita vezére Istóczy Győző is!

A nevezett kitűnő német antiszemitáknak megválasztását a zsidó és zsidó-barát budapesti sajtó teljesen elhallgatta; holott Stöcker, a német császár udvari lelkésze, két kerületben, nevezetesen Minden városában és Siegen választó-kerületben óriási többséggel lett megválasztva,

Az antiszemitizmusnak a szemitizmus ellen való szellemi döntő harcza most veszi kezdetét! Éljenek szellemi vezéreink!

Stöcker Adolf antisemita fővezér arczképét és életrajzát jövő számunk fogja hozni.

Előfizetési fölhívás

„F Ü S T Ö L Ö“

czimű antiszemitiko-szatyrikus és humorisztikus havi-közlönyre.

Mindenekelőtt kijelentjük, hogy vállalatunk nemcsak hogy nem akar concurrens vállalat lenni a „12 röpirat“-tal szemben, de sőt inkább annak útjait egyengetni lesz hivatása. A „12 röpirat“ komoly irányánál fogva egyebek közt humorisztikus rovatot sem nyithat; pedig ahol komoly érvek nem elégségesek a hatás előidézésére, ott a humor és a satyra megteszik kötelességüket.

A „Füstölő“ a zsidókérdés iránti érdekltséget a közönségnél már csak azért is élénkségen fogja tartani, mert a „12 röpirat“ füzetei megjelenésének időpontjától egyenlő távolban, vagyis minden hó elsején fog megjelenni. Első sorban és mindenekelőtt a zsidópestis orvoslását tűzi ki céljául; de emellett a politikai, irodalmi és általában a társadalmi élet többi mozzanatait és intézőit is éber figyelemmel fogja kísérni; méltatva vagy ostorozva a rendelkezése alatt álló eszközökkel.

Szóval a „Füstölő“ célja az, hogy Magyarország keresztény lakosságát minél hamarabb meggyőzze a zsidók javithatlan gonoszágáról; hogy a satyra és a humor hatalmas s kevésbé korlátolható fegyvereivel minden téren lehető más állapotokat hozzon létre; s hogy mindig rámutasson a magyar keresztény közönség előtt arra, a mi szép, jó és igaz; amit pártolhat, amit fölkarolhat, amiért lelkesedhetik; vagy amitől utálattal és megvetéssel kell elfordulnia.

Mindenfelől az általános corruptióról beszélnek. Mi erről akarunk tenni.

A zsidóság maholnap koldusbotra juttatja a keresztényeket. Mi erről akarunk tenni.

Tanintézményeink hanyat-homlok ássák alá a létfenntartás, az egészség, és a józanság eszméjét. Mi erről akarunk tenni.

A magyar irodalomban ma sokan olyanok bitorolnak tekintélyt és dicsőséget, kiknek ezekhez sem tehetség, sem érdem folytán nincs joguk. Mi erről akarunk tenni.

Van sok oly tehetséges költőnk, írónk, tudósunk és művésznk, kik afölötti elkeseredésükben, hogy a szemiták, zsidó-béresek és más clique szövetkezete folytán munkájuk sohasem fog megérdemelt méltánylásra találni, vagy egészen elhallgattak, vagy az utókorban kénytelenek helyezni reményüket. Mi erről akarunk tenni.

Olyan eredeti és fordított szépirodalmi művek és folyóiratok által van elárasztva az ország, amelyeknek olvasása valóságos megmérgezése minden ép kedélynek, s amelyek ennélfogva ép oly veszedelmesek, mint azok, akiknek tulajdonát képezik, t. i. a zsidók. Mi erről akarunk tenni.

És ezzel elmondtuk programmunkat. Adja az Isten, hogy Magyarország kereszténységének érdekében minden szavunk a szívek mélyéig hasson; s hogy minden fő által kellő mértékben találjon méltánylásra az a cél, amelyért a zászlót kitéztük.

Budapest, 1881. október hóban

A „Füstölő“
szerkesztősege és kiadó-hivatala.

FÜSTÖLŐ.

ANTISEMITIKO-SATYRIKUS ÉS HUMORISTIKUS KÖZLÖNY.

MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSEJÉN.

FELELŐS SZERKESZTŐ: PIPA JÁNOS.

KIADÓ-TULAJDONOS: BARTALITS IMRE.

ELŐFIZETÉSI ÁR

postal bérmentes szétküldéssel:
Egész évre 1 frt.

Egyes szám ára 10 kr.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL,
hová a lap szellemi részét illető közlemények,
előfizetési pénzek és hirdetések küldendők:
BUDAPEST, VIII., ESZTERHÁZY-UTCA 12. SZ.

HIRDETÉSEK

háromszor hasábozott garmondosor vagy ennek
térfogata 5 kr.

Nyitott soronként 20 kr.
Kéziratok nem adtnak vissza.

Phinkelesz Kóbi, a fess jerek thü- nődései és esetei.

Sahase szaktam megjárni, hanem a moltkor megjártam. Hogy pathkoljon el az a „Fösthölő“.

Ott ültem a nemzeti színházban, és vártam, hojd a Varstellung elkhezdüdjek, és vártam, hojd az én csillag: a Sternék Therézét egy oj fajn szerepben meglát-hassam, mikor egy-szercsak egészen bizalmasan megbüki valaki a hátam mögött a hátamat. Én azt hittem, hojd a zártszék nyitogató, akinek már olyan sok szinlap árával tartozom, de amikéért ő olyan lovagias egy ember, hojd sahasem tesz khérdést-hozzám és most ödvözöl, — azért hát csak rázogattam a fejemet; — de nem ű valt, hanem a vörös bajoszó, mindig a színház körül bajdosó Szilágyi Dalfi, a Fáy Szerén öldözöje, a baldagatlan fizkő!

—Na, na, mit бүkdösi ögy a hátamat khérdztem ögy, hojd a publikom meglehett velem elégedve.

— Pszt — sógta a fölembe — majd megmandom, csak jüjön ki a sarnokba.

— Eh hadjon mast nekem békét, én mast nem érek rá.

— De én a Therézről akarok beszélni — folytatá a jerek, megint megbükve a hátamat, s olyan alázatosan, hojd igazán nem tottam megharagodni reá.

— Na az más, hát jerünk.

Avval kimentünk a sarnokba és a jerek edj züld phapirosos ojságot hózott elő és azt khérdezte tölem, hojd ösmerek-e ezt az ojság.

— Nem, — mandtam, — micsoda ojság ez?

A jerek a vállá khüze hózta a fejét és iszonyó botha pofát vágott.

— Pszt. Ez a „Fösthölő.“

Nem tottam megtagadni magamtól egy nagy-szerő mosolyt. Így félni, hojd valamelyik áner von den ünstrigen meg találja hallani.

— Hallattam a hirét — mandtam bámolatos mosolylyal — na, hát mit akar ve?

— Nézzen ide — mandá ajerek nekibátorodva — és olvassa el ez; — ezzel fölnyithotta a „Fösthölő“ és abban két aláhozott helyre motatott.

— Hah, bhümbölöztem a tárczámhoz khapva, mikor elavvastam a megfölt cikkrészeket, — ezért űlni fagak! Szilágyi ör! khüszönöm, ön derek jerek. Itt van a vizit-kártyám, szaladjon be a Theréz űltözőjébe, motassa elő ez a vizit-kártya, motassa ez az ojság, és mandja meg neki, hojd maga ebben a pillanatban látott engem elrohanni a színházról, és megfellekzenni arról, hogy egy zártszékjegyet válthottam a mai Varstellungra, hojd bösztő álljak ezekért a sértésekért . . .

A szegény jerek nagyon meg lehetett indulva, mert el akarta kérni a jegyemet.

Én azt mandtam neki, hojd nem adom, aztán mint egy Jólios Cézár elrohantam és berohantam az Eszterházy-otczába.

Ötközben csak ögy fojtam:

„Jilkolok, boszotállok, rettenetes lesznek!“

Nagyon rettenetesen nézhettem ki, mert mikor odaértem a „Fösthölő“ kiadóhivatalához, az ajtó előtt egy szedőjerek féle be sem akart eresztelni.

Azt mandta a jerek, hogy ide csak tisztességes embereket eresztzenek.

Hanem én megfagtam a fejét, aztán a nyakát, aztán bementem.

Két ór ült a szobában. Egy sovány ór, még egy khüvér ór.

Én a sovány ór elé jároltam.

— Én Phinkelesz Khóbi vagyok, az apámnak egy nagy Brennerei van zu Neuphest...

— Mi tetszik? — kérdezte a sovány ór.

— Én nekhem a Sternék Theréze tetszik... mert ű az én ideál... — mandtam még khüzelebb lépve hozzá.

— Nagyon örvendünk...

— És én azt a Jánoszt kheresem.

— Pipa Jánost?

— Igen is, mert én...

— Én vagyok az!

De ezt már nem az a sovány ór mandta, hanem az a khüvér ór.

Ránéztem. Csónya szép erös ember valt.

— Miben lehetek szolgálátára? — folytató olyan szemet vetve a fejemen felejtett khalapomra, hogy egyszerre lekhaptam.

— Tiz példányt óhajtanék megrendelni a „Fösthölö“-ből — mandtam bátran és megmothattam, hogy: „ha te dobsz khü, én dobok pénz!”

A sovány ór beirta egy khünyve a nevemet, összeszedett tiz példány abból az ostoba ojsághól, én letettem a tiz forint és rahantam vissza a színházba, hojd legalább az egy forint hósz krajczáromat megmenthessem.

Másnap aztán csak ógy konyolt kétfelé a fölem a sok hazogságtól, mikor a Therézzel thanálkoztam.

Hogy pathkoljon el az a „Fösthölö.”

I s t ó c z y h o z

a „Füstölö” 1-ső számában megjelent arcképe alkalmából.

Légy üdvöz kedves alak! — légy üdvöz!

Ki képedben megjelenél köztünk.

Légy üdvöz! népek szabadítója!

Te! — kit az ellenáramlat üldöz.

Üdvözlünk! jövönk megalkotója;

Képed mindig szent léssen előttünk. —

Bizalommal nézünk mi feléd;

Mert Te véded milliók ügyét.

Akik valljuk józan elveidet,

Oh ne hidd, hogy csekély számmal vagyunk.

Sokan, nagy szellem, ah nagyon sokan;

És még az is, aki szinleg nevet,

Hozzád szít, s veled érez titokban.

Zászlóhoz szegődni készen állunk,

Küzdeni veled a szent harcöt,

Mely megtisztítja ez országot.

Megtisztítja förtelmes szennyétől,

Amely századokon át rápadt.

És bitorolja e gyönyörű szent hazát. —

Milliók átka megérett! — melytől, —

Oh mert éri, a milliók átkát

Fél és retteg: a gonosz förtelmes fajzat. —

Áldott légy tehát hazánk nagy fia!

Szent ügyünk kitartó bajnoka.

Csordultig megtelt immár a mérték,
Megjött már a számadás ideje,
Számon kérni a gaz fajt: mit adott
Ó viszonzásul? hogy védjük letét,

Hogy a gazdagság fejére hullott,
Hogy mi szeretettel bántunk vele — ! —
Poklot nyújtott, s ronta ös-erényt,
Elvéve százazrek kenyérét!!

De Te ihletett bátor férfiú!

Átkot mondál e gonosz lényekre,

S a kereszténység megérté szavad:

Amely nem volt czél nélkül és hü.

Szent szózatod mint a láva halad,

Terjed! — Oh az Ég is megfigyelte,

És segélyét az Ég is adja,

Míg megjő a számadás napja.

S ha a pokol tüzet is okádna!

Egy Isteni-szikra azt elűzi,

És megsemmisíti ördög-művét.

Neked adatott egy ilyen szikra;

Használd föl javunkra égi hevét.

Győző vagy. Neked kell, s fogsz is győzni.

Amely szép reményhez ezt teszem:

Élj soká! és híved sok legyen!

Türelmes Jób.

Zsidó-magyar szótár.

א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר
vég-ch ch (j) i t (ches) ch s (w) u h d g b a

ל מ נ ס ע פ צ ק ר
r k vég-z z (f) p e sz vég-n u vég-m m l

ש ת
(szav) t sch

Mi a menykő!? Hát kótákat is hoz a „Füstölö”?

Nem kóták ezek magyar barátom, hanem a zsidó ábécé betűi (persze a sorokat jobbról balra olvasva), a melyeket Budapest utczáin, a zsidó boltokon annyit amennyit láthatsz, ugy, hogy maholnap még a német felírások (magyar eddig se igen volt,) is eltűnnek Budapest sok utczájának boltjairól, s a Galicziából folyton özönlő kaftános és hunczutkás (pejeszes) lengyel-zsidó atyafiak nagy örömére nemsokára oda jutsz, hogy, ha eligazodni akarsz az u. n. Magyarország fővárosának utczáin, zsidó ul kell megtanulnod, mert Uj-Jeruzsálemben ez lesz maholnap az uralkodó nyelv.

Tehát tanulj magyar zsidó ul! Nálunk ugyanis sokan értenek „a zsidó nyelven beszélni”, tanul meg tehát a zsidók, a Magyarországon uralkodó nemzet nyelvét is beszélni. Így aztán újságíróink és politikusaink azon hön ápolat eszménye is, hogy a zsidókkal „összeolvadunk”, mihamarább beteljesül.

A fentebb látható (de nem olvasható) kótákat megtanulnod ugyan már bennöt a fejed lágya, s azért, hogy az ékes semita nyelv kincsányájába mégis némileg behatolhass, goj-betűket használunk alábbi zsidó szótárunkhoz.

Szótárunk nem akar teljesség és kimerítőség tekintetében a Ballagi-fele szótárral vetélkedni, s azért csak azon szavakat hozzuk, melyeket a melletted az utcán elhaladó, hadonázó zsidók ajkairól

ellebbenni gyakrabban hallasz, s a melyek így gyakrabban megütik füledet. Tehát:

Zsidóul :	Magyarul :	Zsidóul :	Magyarul :
Aschkenász, Németország.	Koscher, tisztá.	Levone, holdvilág.	Mischpot, per.
Acheln, enni.	Melech, császár, király.	Mezumme, pénz.	Másszemátten, család üzletek, g'säftek.
Braugesz, haragos.	Máccesz, laska (husvéti).	Meschummed, kikeresztelkedett.	Alle meschummodim gesagt! Átok a kikeresztelkedett zsidókra.
Bekowed, tisztességes.	Mischpoche, család.	Mechulle, bankrott.	Neblich, kár.
Bálmilchome, katona.	Reivach (rebach), nyereség.	Revochim, kamatok.	Rosche, gonosztevő, zsidóellenesség.
Brizmile, körülméletlenség.	Schicksze, szorongás, zsidóellenesség.	Rischesz, zsidógyűlölet.	Schiksze, vizsgáló, keresztény leány.
Bálbosz balhabájisz, háziúr.	Schádchen, házasságközvetítő.	Scheigeecz, keresztény fiúgyermek.	Stuss, boldonság.
Benn, fiu.	Tofesz, börtön.	Trefe (Treife), tisztátalan.	Tolni, (Tole), a felakasztott, (Krisztus).
Bárchesz, laska.	Tviessze, börtön.	Zimche, öröm.	Zall, krajczár.
Beheime, marha.	Zóresz, szomorúság, inség.		
Bájisz, ház.			
Bász, leány.			
Bocher, ifju.			
Behelfersz, segédtanító.			
Chásszene, lakodalom.			
Chochem, bölcs.			
Chámmer, szamar.			
Chillef, váltó.			
Chájin, élet.			
Chutzpe, szemtelenség.			
Dálessz, szegénység, inség.			
Gezejresz, láрма; szomorúság, baj.			
Goj, keresztény. Gojim, keresztények.			
Gánnef, tolvaj.			
Gállách, pap.			
Jájin zored, pálinka, snapsz.			
Jontef, ünnepnep.			
Jeruscholájim, Jeruzsálem.			
Jiszroel, Izráel.			
Krie, a ruhába, kabátba berepezés a gyász jeléül. Innen az átok: Du sollst dir einen Krie schneiden! azaz: Haljon meg egyik rokonod!			

Ugy hisszük, hogy ezen zsidó-magyar szótár közrebocsátásával, a zsidó-magyar „összeolvadás“ ügyének lényeges szolgálatot tettünk. Tanulj magyar zsidóul! Ez ellen újságiróid se tesznek semmi kifogást, mint tesznek az ellen, hogy németül tanulj.

Ha aztán még ezen felül a honatyák által nem sokára megszavazandó polgári házasság útján egy jó szagos zsidó lányt feleségül is vettél: akkor aztán, újságiróink nagy örömeire, kész a z s i d ó - m a g y a r ö s s z e o l v a d á s.

Ballagj No. 2.

János gazda.

„János gazda, édes János gazda!
Phálínkám jött, még pedig jó, hallja!
S nem is mérem drágán a literjét:
Egy hatosért adom kis üvegjét!“
János gazda bemegy a jó szóra,
És jámboran mosolyg a zsidóra:
„Innék Iczig, hanem nincsen pénzem,
„Se baj János, arra khend ne nézzen!

Van még khendnek annyi becsületje,
Hogy íhatik, ha tetszik hitelre.“
Csábító volt szava a zsidónak;
János gazda beállott ivónak,
De hát arról ki a ménkü tehet:
Hogyha három helyett húznak hetet.
János gazda ez'tán mindig betért,
Icig pedig dörszölegezte kezét.
Mert hát lassan nem lett becsülete,
Annak, kinek eddig volt hitelje;
Nem lett háza, földje a gazdának,
Áldozatul esett a jordánnak.

Óh, de hány ily szegény ember akad!
Boltos zsidó, törjön ki a nyakad!

Dorong.

Hiteles jövendölések Deczemberre.

Berugó :

„Pusztá már a mező, berek...
Gazdagabb a zsidó-sereg“...

* A „Budapesti Közlöny“ mai száma, mint már annyi év óta annyi hatékonyes regénynek beillő száma, árverési hirdetéseivel ismét következőes tükreül szolgál a zsidóság okozta általános elszegényedésnek és tönkrejutásnak.

* Ama bizonyos bölcsesség Deák Ferencz szobrára nézve elhatározván, hogy Deák Ferenczet ülő helyzetben kell szoborba önteni, a „Füstölő“ a legnagyobb bizonyossággal helyezi kilátásba azt a valószínűséget, hogy ugyanennek a bölcseségnek köszönhetően, Ágai Adolf még életében fog gyönyörködni négykézláb álló helyzetbe öntött szobrában.

* Vadnai Károlyon annyira fog a „Füstölő“ multihónapi két jövendölése, hogy a „Fővárosi Lapok“ mai számában Szász Károly neve után mindjárt Hazafy Verai János költeménye olvasható.

* Egy hirhadt fővárosi játékbarlang mellett egy „Geld auf Alles“ intézet nyilván meg, a játékbarlang merő hasztalan időtöltésnek tartja további fennállását.

* A „Füstölő“ előfizetőinek napról-napra örvendetesebb és örvendetesebb mértékben történő, s minden várakozást és reményt meghaladó szaporodása, arra a gondolatra viszi a kiadóhivatalt, hogy vajjon mit szólnának az előfizetők ahhoz, ha a kiadóhivatal egyszerűcsak kijelentené, hogy a Füstölő a második évfolyamban két forintnyi előfizetési-díj mellett havonként kétszer fog megjelenni?

* Ágai Adolf az utcán való jártában-keltében egy valakit pillantván meg, aki egy másik valakinek fennhangon és józúteket nevetve olvassa a „Füstölő“-t, a közeli rendőrt a két valakire mint közcsendháborítókra figyelmezteti.

* A közoktatásügyi miniszternek még mindig nincs elég ideje meggyőződni arról, hogy a nádpácza felsőbb gymnasiumi osztályokban is történő alkalmazásának s a legdurvább és az emberi önértet lealázó és megsemmisítő dorgálásoknak milyen gyönyörűséges színhelye többek között a — budapesti ref. főgymnázium.

A Knófelesz Smül története.

I.

Ezernyolcszáz negyven hatot irtak épen,
Mikor a leMBERGI zsidófészek-szélén
A Knófelesz Mózes elhívta fiát,
S így kezdi beszédét: „Fiam Smüle vivát!
Kinőthed a ruhám; vagy tizenötöves;
Itt az idő nagyon, hogy életbe léphess.
Nosze fiam Smüle, ez a kicsi táská,
E táskában el van a szerencséd ásva:
E táská tartalmaz: plajbászt, gyűrűt, cérnát,
Nem szeretem thodod játszani a prédát.
Aztán te jól thodod, hogy szoktam én tenni,
Hogyan szokott nálam az egy tízzé lenni.
Hogy én akkor, mikor valahova érek,
Oda több zsidó is jusszon, — arra nézek.
Hogy keresztényt csalni nem bűn, hanem érdem,
Segítve meg rajta a hitemet sértem.
S hogyha valakinek már egy garast adok,
Nem nyugszom míg érte kétszer annyit kapok.
De legjobb lesz talán, ha talmud lesz nálad —
Igy hamarabb fogsz majd építeni házat.“

A Knófelesz Smüle fölkapta a táskát,
Azután kiképvá atyjától az áldást,
Magyar földnek tartott, — hova is ment volna?
Arany-élet van ott; érezte az orra.
Budapestre érve a vásárra ment ki,
Remélve, hogy mindent meg fognak ott venni,
Csak az ember szája tudjon mindig járni,
S szemtelen is legyen mindenhova állni.
Ebben a hitében nem lett csalódása,
Mert ahogyan folyvást járt a keze, szája:
Nem mult el egy óra, már egy tábor nézte,
Már fogyott az áru, nőtten-nőtt már pénze.

II.

Hét-nyolc évet nyelt el az időnek gyomra,
Amikor mi megint ráakadunk Smólra.
E néhány év alatt sok változott nála:
Pénze lett mint polyva; szőrössé az álla.
Közel három éve, hogy reájött arra,
Hogy hamarabb kell majd pénznek „Wertheim-kassza,“ —
Ha handlénak áll be, s ami másnak nem kell:
Mindennel mi szenny, rongy — ő majd azzal gseftel.
És szem elől somos tévesztve el atyját,
És átfutva sokszor a talmúdnak másáát:
Szutykos szobájának egy zugába rejtett
Pénzéhez mindennap még valamit rejtett.
Ezenkívül lassan „bhöszkeség“ is érte:
Megesett, hogy grófok álltak szóba véle.
És ilyenkor Smüle tudatában annak,
Hogy a gróf rózsái a zsebében vannak:
Ugy lépett be hozzá, mintha utcán volna,
Tudva azt, hogy most a gróf őt ki nem dobja.
Ahány kalapja volt — ott hagyta a fején;
Szemtelen volt nagyon, s buta, mint egy tehén,
És ha látta, hogy a grófnak nincsen pénze:
Fitymálta, mit kínált; — mit sem ígért érte.
Ilyen módon aztán nem csoda, ha egyszer —
Annyi pénzzel bírt, hogy szakított a gsefttel.

III.

Handlérozás helyett beállt snapszot mérni,
És el kezdett gazdag leány után nézni.
No mert hát hiába, ha már volt is pénze:
Nem tudott még zálog-házat nyitni véle.
Hej pedig ő neki régen volt már terve,
Hogy egy zálog-házal roppant sokat nyerne;
S hej aztán ha egyszer igen sokat nyerne —
Teljesedhetnék a legutolsó terve.

Teljesült az óhaj legeslegelsője:
Akadt Knófelesz Sműl végre gazdag nőre.
Spitzer Salomonnak volt e nő a lánya;
Huszezer forint volt tiszta hozomány.

Knófelesz Sműl tehát egy jútékony-bálon,
Elragadtatva a sok kifejlett bájon:
Bemutatta magát Spitzer Szállikának, —
S már egy-két percz múltán — együtt táncolának.
Mikor pedig eljött a bálnak a vége,
Két ifjú kebelnek vágya meg lón értve:
Salamon a gazdag japjót vevő táti,
Megengedte Sműlnek Szállit otthon látni.

És im alig mult el rövid három hónap,
Alig irtak ezer nyolcszáz ötven nyócat:
Knófelesz vágyának másik legelsője
Beteljesült szintén: Száli lett a nője.
Spitzer Salamon a japjót-vevő táti,
Összeadta őket, amint itten látni.

IV.

Haj te huszesztendő, mely azóta multál.
Hogy előttünk Sműltre feledés ráhulltál, —
Történt teatladd mennyi mindenféle! —
Bizony kérdés, vajjon e kis helyre fér-e?

Knófelesz Sműl a mint tervezgette régen,
Megnóstilvén boltját eladta jó pénzén;
Snapsz-áruulás helyett zálogházba kezdett,
Tíz év után pedig másnak adva melyet, —
Beállt uzsorásnak; — hej mi is lett volna,
Mikor gazdag volt már, s olyan jó az orra.

Megvált Budapesttől. Vidékre ment lakni,
Hova megérkezo, kezdett hirre kapni.
Hogy ő milyen gazdag; hogy mennyi a pénze,
Hogy ki szükségben van, jó, ha beszél véle.

Knófelesz Sműl pedig csak mosolygott titkon:
„Nem sejti még senki, hogy mi 'az én titkom...“

Igazra volt: mert ha sejti a nép — érzem,
Nem engedte volna hízni verejtéken.

Knófelesz ugyanis ritkította párfját;
Nem ismervén ő a kamatnak csak százát.
Aki egyszer az ő szobájába lépett:
Annak vagyonának hamar vetett véget.
S egy földes úr szintén körme közé jutva:
Kifosztotta azt is; ugorhatott kutba...
Ekkor Knófelesz Sműl — nyolcvanegyert irtak —
Családjához így szólt: „Család, egybe hivlak!
Mindig jobban fagy már a magyarnak esze:
Üthvenkrajezárt dabak; s így szól: „kell név? nesze.“
Ennélfogva család, azt gondaltam: rajta!
Csűf a Knófelesz-név, segítsünk hát rajta;
Ezútan a nevünk legyen Kelevényes,
A földesúr erre ügyis milyen kényes!
Legkisebbik fia — Bendegősz — a sribler.
Azt mondotta erre: „Nem szép név ez hidd el!“
A középső — Adolf — család bőszekege,
A jönyörű hadnagy megegyezett véle.
De már a nemzeti-színháznak a tagja.
Kinek huszeztret hoz évenként a hangja: —
A legidősb — Taksony — őcsese mellé állott:
„Soha ilyen nevet! — inkább khtvé válok!“
A sok vita után megszólalt a mámi:
Az egykori kövér, de most hordó-Száli:
„Szerintem ha már a Knófelesztől válunk:
„Mokhánivá“ legyünk; evvel csak jól járunk.“

Mokányyá lett tehát a Knófelesz-csorda;
Megfordult bár Mokány őse mind a porba!
S „Mokháni Sműl“ végleg szakította a gsefttel:
Nincs ma az a percent, a miért még gsefttel.
Egész napon át a birtokait járja,
S nem zavarja őt a magyar család átka.

A jeggyűrű.

(Pipa János históriáiból.)

Ilyan ismert alak is kevés volt még a budapesti Józsefvárosban, mint Pemzel Herkules.

Nem azért, mert olyan csinos mázoló legény kevés volt a Józsefvárosban, mint Pemzel Herkules, s olyan ügyesen és szépen kevés mázoló legény tudta kipingálni a

reabizott szobákat, mint Pemzel Herkules; hanem azért, mert olyan télen nyáron ugyanegy mindenféle színnel telefőstékezett, s mégis olyan jóálló kabátot egy mázoló legény sem hordott a Józsefvárosban, mint Pemzel Herkules; s az egész Józsefvárosban egy mázoló legény sem tudta olyan hamar és olyan szépen fűtyülni a legujabb nótákat, mint Pemzel Herkules.

Huszonkét éves koráig azonban igen boldogtalanak érezte magát Pemzel Herkules. Szeretett már régóta, nagyon régóta egy gyönyörű szép és gazdag leányt; de még mind ez ideig nem volt alkalma meggyőződni arról, hogy vajjon viszontszerettetik-e általa.

Huszonkétéves korában azonban Pemzel Herkules megbizonyosodott arról, hogy igenis, Rieger Ottilia kisasszony, a gazdagságáról általánosan ismert Rieger János péknek egyetlen leánya szerelmes belé.

Egy délelőtt ugyanis, mikor véletlenül Herkules is ott volt, azzal köszöntött be Rieger János főnökének üzletébe, hogy nagyon szeretné a szobáit újra kipingáltatni. Mert hát a jövő hónapban lejön Pozsonyból az ő legjobb barátja, Perces Mihály, az ottani legtekintélyesebb pék, meg a fia, Gábor, a kinek még kicsi korában odaigérté leányát.

Enyves Márton, Herkules főnöke avval kísérté ki boltjából Rieger Jánost, hogy holnap reggel három legényt fog hozzá küldeni; Rieger János pedig avval a kéréssel szorított kezét Enyves Mártonnal, hogy a világrt se beszéljen senkinek is erről a dologról; mert a leánya még nem tudja, hogy nem-

sokára menyasszony lesz, s mert ez az egész dolog egy kedves kis meglepetés.

Pemzel Herkules, amint becsukódott az ajtó, odarohant főnökéhez és összetett kezekkel kérte föl, hogy ő is köztük legyen a másnap reggel Rieger János szobáinak kifőstésére küldendő legények között.

Enyves Márton egyszerűen azt mondta erre:

— Jól van, hát maga is köztük lesz.

Herkules ezen a napon nem tudta helyét találni. Csupa boldogság, csupa fűtyülés volt.

Elgondolta, hogy mennyiszor lesz majd alkalma színről-színre láthatni Ottiliát, hogy Ottilia bizonyára hozzá is fog intézni néhány szót, s hogy ő akkor azután milyen szépen fogja szerelmét bevallani neki.

Ilyen gondolatok, és eféle vallomásoknak megállapítása, és ismét ujjak, jobbnak, és szebbnek ki-gondolása között érkezett el a másnap reggel, anélkül azonban, hogy Herkules elmondta volna édes anyjának a történeteket, aki pedig tudta, hogy mennyire szerelmes, s akinek egyedüli támasza, öröme, boldogsága, mindene volt.

S hogy azután mi minden történt azon a másnap reggel, azt bizonyára ki fogja találni az olvasó abból, hogy Pemzel Herkules délután már nem abban a télen-nyáron ugyanegy telefőstékezett mázoló-kabátban, hanem vasárnap-i ünneplőjében jelent meg Rieger János üzletében.

Nagyot is nézett a pék.

Herkules rövid volt. Az apától már nem félt. Hisz az édes anyja azt mondta, ha a puská már el-sült, a csővét megfoghatjuk.

Rögtön tudtára adta jövetelenek célját; hogy tudniillik semmi befolyás által sem korlátozható apai szeretetére számítva, azonnal megkéri leánya kezét, minthogy annak részéről e lépésre már fölbátorított.

Rieger János néhány kérdést intézett Herkuleshez, azután előhitta leányát, azután azt mondta, hogy erre ő ugyan nem számított, miután azonban ez mindennek daczára megtörtént, Pemzel Herkules ne csalódjék az ő apai szeretetében, áldása rájuk, legyenek egymásé.

Herkules úgy érezte magát, mint az a szegény ember, aki eddig mindig nyomorgott, koplalt, aztán egyszer csak nagyon sok pénzt nyer, aztán takarékpénztárba teszi azt a nagyon sok pénzt, aztán hozzá sem nyul, aztán ez mégis több lesz, aztán csupa örömeben közel kezd állni a megbolonduláshoz.

Két hét múlva megtartották az eljegyzést. Herkules csak egy egyszerű karika-gyűrűt vett; bocsánatot is kért, amit meg is kapott. Ottilia gyűrűje azonban drága vert arany volt; — s hogy mennyit ért körülbelül, azt is meg fogjuk tudni nemsokára.

Ezen az estén, a vacsoránál, Herkules engedelmet kért a jelenvolt társaságtól, hogy elmondhassa szerelmének történetét, melyet ama biztositással végzett be, hogy bizony, ha egyszer arról győződött volna meg, hogy Ottilia kisasszony szemében közhányós, vagy ha Ottilia kisasszonyt másvalaki vette volna nőül, ő nem élte volna túl azt a pillanatot.

— Hát mit csinált volna? — kérde mosolyogva Rieger János.

— Megöltem volna magamat, — felelé Herkules.

Az egész társaság elhevette magát.

Mire azonban az elválásra került a dolog, akkorra már ő is elfelejtette az egész jelenetet. Túlboldogan sietett haza édes anyjához, ki azért nem jelent meg az eljegyzésen, mert néhány nap óta egy kicsit gyöngének érezte magát; de a ki akkorra, mikorra Herkules hazaért, már nagyon, de nagyon rozsló volt.

Herkules azonnal orvosért szaladt. Az orvos veszélyes mértékben történt hülést constatált, melynek elmulása roppant elővigyázatot és ápolást föltételezett.

Herkules tehát másnap megizente főnökének, hogy édes anyja annyira beteg, hogy ő nem meri őt idegen emberek ápolására bízni.

S igaza volt. A jó édes anya betegsége napról napra rosszabbra fordult. Már-már alig lehetett megérteni, ha beszélt.

Herkules kezdetben, mikor már kifogyott a készpénzből, fölösleges ruháit adogatta el, majd óráját tette zálogba. S hiába kérte édes anyja, hogy menjen el a műhelybe, majd gondot visel reá valamelyik becsületes szomszédasszony: egy pillanatra sem akart ágya mellől távozni.

Egyszer aztán közbejött egy olyan váratlan dolog, ami eddig nem jutott eszükbe. Kűszöbön állott a fertály. A novemberi fertály.

Herkules fölkereste a háziurat — derék, becsületes „zsidó polgártárs“ volt — és egy kis türelemre és elnézésre kérte.

A derék háziúr — a becsületes „zsidó polgártárs“ aztán kereken kinyilatkoztatta, hogyha el-sején nem lesz itt a pénz, vitetheti édes anyját a kórházba, vagy akárhová, ő becsukja a lakást.

— Mert hát tudja fiatal barátom, hogy a mai világban kevés a pénz, az öres lakás meg khapós!

Herkules ismerte „Vörösparty urat.“ Tudta, hogy előbb megindul a kő, mint annak szive. Tudta, hogy amit az egyszer megmond, azt meg is teszi.

(Vége köv.)

Pipafüst-karikák.

Zala, Veszprém, és Fehér vármegyék helyi és megyei érdekű lapjai már hetek óta kürtölik, hogy mily egetrázó dolog fog történni a télen a b. füredi-„Szeretetház“-ban. Ugyanis a Szeretetház egyik igazgató tanácsosa Engel Gyula „orvostudor úr“ felolvasásokat fog majd tartani a nevezett intézetben. Borzasztó, csakugyan méltó dolog arra, hogy már előre kürtöltessek!

A felolvasások tárgya lesz: „Hogyan éljük“ és „A színek hatása.“

No ez, már nem mindennapi dolog, tehát örvendj magyar!

Engel „orvostudor úr“ meg fogja hallgatóit ismertetni azzal, hogy az ő ősei hogyan éltek a

pusztában. A „Színek hatásánál“ bizonyosan azon színeket fogja színezni, melyeket a hős Israel Jeriko falaira tűzhetett volna akkor, mikor azokat trombita hanggal lerombolta! Nagyszerő! „Noch nie da gewesen!“

Boldog vidék, melynek ilyen férfja van!

Boldog Magyarország, mely ilyen nagytudományú férfakkal dicsekedhetel!

Boldog „Szeretetház“! melynek ilyen igazgató tanácsosa is van! — — — — — ? — — — — —

*

A zsidók névmagyarosttása most ragály. Vajjon Engel „dakterleben“ nem magyarosttja meg nevét szintén „Ágai“ra! Milyen szép két magyar legény lenne belőlük! — Nagy ösök méltó unokái! „Plagiator“ előnévvel. Milyen két akademiuk válnék belőlük! — — — — — de hát akkor, ha a mi akademiánk beválasztaná őket, (Isten ments!) ki lenne majd akademiuk rövid idő múlva — — — Palaestinában!

*

Egy vadászó társaság beszélgetve halad czélja felé a csöpétésben. Éppen azon pillanatban, mikor az előmenő visszafordult az utánna jövőhöz, a puskája elsül, (a lóggó puska kakasa bizonyosan faágba akadt) s csakúgy ropog, úgy lövi oldalba szive táján az előtteállót jó öreg teli nyúlserrettel. Az ijedtség általános, és csodák csodája! a meglőttnek semmi baja!

Hát az oldalzsebében volt Istóczy „12 röpiratának“ mind a 12 füzete, a komája kölcsönözte neki utközben és ő zsebébe tette, ez fogta fel a lövést.

Látod édes magyarom! mire nem jó a „12 Röpirat.“

Olvasd te azt szorgalmasan, a „Füstölő“-vel együtt. Ha lefekszel, fejed alá is ezt tedd vánkosaid köléte, még álmaid is szebbek lesznek, aztán megvédi életedet és utódaid életét, nemcsak az esetleges lövés serétei, — de a zsidók alattamos támadásai ellen is biztosan. Ezeket olvasd amikor csak szünidőd van. Ezek legyenek szent írásod, üdvözülni is fogsz már ezen a világon!

Makra Pipa.

Bernhardt Sára.

Bernhardt Sáráról, aki a mult hónap közepén nálunk is megfordult, s a ki tudvalevőleg olyan közel áll akármelyik királyutczai zsidóasszonyhoz, mint Soroksár Budapesthez, — az „Oesterreichischer Volksfreund“ 20. számában a következőket olvassuk:

„Hogy Bernhardt Sára milyen igazi zsidó módon zsákmányolja ki művészetét, azt bizonyítják a következők: Ama mellékes jövedelem-források — honny soit qui mal y pense, — melyeket Bernhardt Sára nyit a maga számára, valóban sokkal inkább kifizetik magukat, mint művésze, és abból állanak, hogy Amerikában Bernhardt Sára Roben szabótól mantilleokat s más eféleket fogadott el ajándékba, és ezekért megengedte neki, hogy ezt a czímet használhassa:

„A világhírű Bernhardt Sára szállítója;“ egy fényképész roppant drágán vette meg tőle azt a kizárólagos engedélyt, hogy őt lefősthesse és arcképét eladhassa.

Saint-Louis-ban egy ékszerésztől néhány ezer frankot kapott azért, hogy az újságok azt írhasák, hogy Bernhardt Sára tizezer dollárt érő gyémántokat vásárolt tüzletében. — Egy másik ékszerész pompás ajándékkal eszközölte ki Bernhardt Sáránál azt, hogy Bernhardt Sára párisi ékszerreit kirakatában kiállítsa. — Átalában az aféle alkalmaktól, melyeknek végéből pénzt remélhetett, sohasem idegenkedett; s ilyen módon sikerült neki az, hogy Amerikából nem csupán a játékaival szerzett 220.000 frankot, hanem közel egy millió frankot hozott haza.

Mindezek magukban véve elégségesek arra, hogy meggyőzőzenek bárkit is arról, hogy a páratlan művész is „egy a mi népünkben“.

Mi pedig mindehez csak azt tesszük hozzá, hogy: bár a budapesti közönséget eléggé hidegen hagyta Bernhardt Sára egész itteni tartózkodása, — nagyon helyes dolog lett volna, a közelmult napokban Odessában ellene történt tüntetéseket Budapestnek megelőzni.

Liszt Ferencz meg a zsidók.

— A „Borsszem Jankó“-ban egy „vén honvéd“, a ki voltaképen egy középkori zsidó, a kit Agai Adolfnak hírnak, — verset ír Liszt Ferenczhez, ajánlván neki, a mi nevünkben, a magyarok nevében, hogy legjobb lesz, ha az országon kívül marad. Mi valóságos magyarok, viszont azt kívánjuk, hogy a zsidók, a Borsszem Jankóval együtt, rekedjenek már egyszer ki az országból. Liszt ha tévedett is abban, hogy a magyar zenét a cigányoknak tulajdonította, tévedni emberi dolog; cigány zenészeink pedig jó magyarok, a kik ezenfelül búnkat, bánatunkat fenséges zenéjükkel elűzik, míg a zsidók a magyarnak csak könyeket facsarnak ki a szeméből. A magyar nemzetnek most legnagyobb baja a zsidópestis; s a ki elég hazafisággal s napjainkban oly ritka morális bátorsággal bír ezt a pestisdaganatot pokolkövel égetni mint azt Liszt Ferencz nagy hazánkfia teszi, az minden hibája mellett, a nemzet haláljára teszi magát érdemessé. Éljen tehát Liszt Ferencz, az antisemita!*)

— Régi igazság, hogy a zsidók a nemzetközi heccz-mesterek, a kiknek létérdekük a különböző nemzeteket egymás ellen hecczelni. Hogy minő virtuozitással űzik ezt a mesterségüket, megmutatták Liszt Ferencz eseténél is: sikerült bennünket magyarokat a mi jó cigányainkkal összevesztetni. Ha a zsidók magyaroknak állítják magukat, nem mondhatják ezt el hasonlíthatatlanul nagyobb joggal cigányaink? Bizony, úgy látszik, nem a zsidókon mulik, hogy Magyarországon a sok kérdés közt cigánykérdés is ne támadjon.

— Miért lett a pár héttel ezelőtt még ünnepelt nagy férfiú Liszt Ferencz az újságírók előtt egy-

*) Liszt Ferencznek óriási feltűnést keltett drasztikus zsidóellenes nyilatkozata, mint értesülünk, a „12'órápát“ december 15-ki III. füzetében, terjedelmesen ismertetni fog. — Szerk.

szerre nem-hazafi? — Azért, mert Magyarország voltaképen Zsidóország lévén, a ki az itt uralkodó zsidó nép ellen merészel szólani, az hazaárulást követ el. Szegény magyar nemzet, mi lett te belőled! A tatárt, törököt, muszkat, osztrákok kiütted hazádból, s a zsidó fegyver nélkül leigáztott. Persze, ez ellen kardodat nem használhatod. Csak szídat kellene kinyitnod, s már erre sincs erőd?!

Szidónia.

Jogászaink és újságaink.

A „Pester Lloyd“ s utána a többi fővárosi napilapok a multkoriban azt újságolták, mikép a berlini egyetemi hallgatók felhívták levélben a budapesti egyetemi joghallgatók olvasókörét, hogy a magyar egyetemi polgárok is a berliniek példáját követve, indítsanak antisemitikus mozgalmat. Újságaink szerint e felhívás „semmi visszhangra nem találván, a papirkosárba dobatott,“ a miért aztán jogászainkat a „Pester Lloyd“ ugyancsak megdicsérté. Ebben az egész históriában azonban nem az a legnevezetesebb, hogy belőle egy árva szó sem igaz, mert a budapesti jogászok, mint értesülünk, semmiféle antisemita felhívást sem kaptak Berlinből, s így azt a papirkosárba sem dobtatták, hanem a legnevezetesebb az, hogy a joghallgatók olvasóköre részéről e magyar (?) lapok szerkesztőselei személyesen lettek felkérve arra, hogy a fentebbi kohlmányt démentrozzák; ezt azonban egyetlenegy budapesti lap se tette meg. Persze, mert ha megteszik, ugy a jogászkörrel a rájuk mondott „dicséretet“ is le kellett volna venniök. Ha semmi egyéb, újságaink ezen gyalázatos zsidótalpnyalása eléggé felnyithatja ifjuságunk szeméit, hogy mire jutott mai napság Magyarországon. Hát ez a szabad sajtó? Égessék meg nyilvános helyen ezeket a zsidóbéres újságokat!

Ditto.

Hagyma-koszoru.

Ama pompás hagyma-koszorúból, melyet a magyar zsidó-béres lapok a „Füstölő“ első számának megjelenése alkalmával a „Füstölő“-ról írt kritikákból fontak, csak néhány hagyma akadt a kezeink közé, de el nem mulaszthatjuk, hogy legalább ezeknek a tenyésztőit be ne mutassunk olvasóinknak.

Ilyen derek zsidó-béres lap tehát a többek között az erdélyi „Magyar polgár“, a „Szekesfehérvár és vidéke“ a „Kecske-mét“ és a „Miskolcz.“

Egyik válogatottabb stylum emlékezik meg rólunk és ügyünkről, mint a másik, s különösen a „Magyar polgár“ és a „Miskolcz“ tehetetlen dühében oly minden irodalmi tisztességet a legszeméretlenebbül lábbaltapódó kifejezésekkel tombol, hogy azoknak recitálásával nem is akarjuk bezennyezni a „Füstölő“-t.

Meligen ajánljuk a magyar keresztény olvasó közönség figyelmébe ezeket az irodalmi jómadarakat!

A mult számunkban közölt „Fejtörő“ megfejtése, az új „Fejtörő“, a megfejtők névsora, s a szerkesztői üzenetek a borítékon olvashatók.

A „Füstölő“ előfizetési ára: egész évre 1 frt.

De kijelentjük, hogy csak egészéves előfizetéseket fogadunk el.

Gyűjtő knek 5 példány után tiszteletpéldánnyal szolgálunk.

Egyes példány ára 10 kr.

Az előfizetések — legzetszerűbben posta-utalvánnyal — a „Füstölő“ kiadótlajdonosához, Bartalits Imréhez, (Budapest, VIII., Eszterházy-utca 12 sz. a.) intézendők.

Mutatványsszámokkal a terjesztésre szánt czimiek szives beküldése után szívesen szolgálunk.

A „FÜSTÖLŐ“ előfizetői s illetőleg gyűjtői részére nyújtott kedvezmények.

Amaz eddigi kedvezményen kívül, hogy öt előfizető után egy tisztelet-példánnyal szolgálunk, még a következő kedvezményeket nyújtjuk:

1. Az öt előfizetőt gyűjtő megkapja a „Füstölő“ tiszteletpéldányán kívül a „12 röpirat“ egy, általunk meghatározott korábbi füzetét.

2. A ki tiz előfizetőt gyűjt, az a „Füstölő“ egy tiszteletpéldányán kívül megkapja ingyen az Istóczy Győző országyűlési képviselő ur által szerkesztett „12 röpirat“ első évfolyamának teljes tizenkét füzetét.

A „12 röpirat“ első évfolyamu tizenkét füzetének ára eredetileg öt forint volt, 600 lapból áll, s oly tanulságos dús tartalomkincsessel bír, hogy olvasóink üdvösebb olvasmányval nem tölthetnék a hosszú téli estéket.

3. A „12 röpirat“ első évfolyami 12 füzete 3 frtért az alulirt kiadóhivatalnál is megrendelhető.

4. Miután a „12 röpirat“ jelenleg folyó II.-ik évfolyamának előfizetési felhívása szerint, ha 10 előfizető egyszerre jelentkezik, ezen, csak mult október hóban megindult II. ik évfolyami 12 fuzet előfizetési ára csak 3—3 frt, ennél fogva a „12 röpirat“ kiadóhivatalnál tiz példányra előfizettünk, s egyszersmind azon kedvezményt eszközöltük ki magunk számára, hogy ezen tizen felül minden további előfizetést tölunk 3 frtjával is elfogad a kiadóhivatal.

Ennél fogva azon kellemes helyzetben is vagyunk, hogy a „Füstölő“ t. előfizetői nálunk a „12 röpirat“ II.-ik évfolyamára három frt tal is előfizethetnek, holott egyes előfizetőnek a „12 röpirat“ kiadóhivatalnál 5 frtba kerül az egészévi előfizetés.

A főnebbieken nyújtott gyűjteményekkel ugy t. előfizetőinknek kedveskedni, mint az antiseptismusnak hazánkban való terjedését hathatósan előmozdítani véljük.

Felhívjuk tehát t. olvasóinkat a főnebbi kedvezmények mielőbbi igénybevételére.

Budapest 1881. november hóbai,

A „Füstölő“ kiadóhivatal.

VIII. Eszterházy utca 12. sz.)

Fejtőró.

Nyelbe üttöte két zsidókedvelő (?)

- 3, 30, 24, 18, 33. ... Van-e nálad pirósít? ...
40, 17, 42, 12, 30, 19, 4, 28, 35. Igéret földé.
22, 7, 11. Ettől meg szoktak ijedni.
14, 15, 32, 45, 38. Vízben él, de nem hal.
1, 29, 30, 44, 5. Név, különben zsidó.
9, 25. Ha magadról beszélsz, ezt mondod.
42, 31, 30, 3, 19. Üdvözöljük az antiszemíták sorai közt. Más értelemben tésztá hoz használnák.
20, 21, 36, 37, 35, 16. Valamennyit áldja meg a jó Isten.
2. Betű az a-b-c-ből.
41. 39, 6. Őrizkedj azoktól, a kiknek görbe.
14, 15, 26, 21, 34. A ki ilyen, nem szomorú.
43, 41, 23, 8. Rubára varrják.
10, 27, 13, y. A „Füstölő“ előfizetőit erről biztosítjuk.
1—45. Ebben a nótában még az is ott van hogy ... nem jár thűbbé nyúlóbr után.

A helyesen megfejtők közül az első-nyertes a „12 röpirat“ multévi teljes évfolyamát, a második az „Esküdtszék ítélete“ czimű 2 kötetes regényt; a harmadik az „Ország világ“ czimű nagy képes naptárt; a negyedik bezárólag a tizedikig a „12 röpirat“ multévi folyamának egy-egy füzetét kapja. Megfejtési határidő: december 20.

A „Füstölő“ I. számában foglalt „Fejtőró“ megfejtése:

„Zsidó, zsidó, rongyos zsidó!“

Helyes megfejtését következő t. előfizetőink küldték be:

Wehner Ede, Mátyás Gábor, Kerész József, Bodonyi Mihály, Peócz József, Kheberich Kálmán, Rosenberg Bertalan, Mátyás Sándor, Bukovich István, Sínthó Mihály, Paul Ferenc, Kornitzky Frigyes, Török László, Szánthó Miklós, Nagel Gyula, Jász Géza, Tíll Péter, Kemény Ödön, Kállay Bencze, Fillingner Antal, Stanojevits Simon, Ifj. Priváry Pál, Kovács Lajos, Bencze Ferenc, Dénes Bertalan, Malvirsky Gyula, Besztercei magyar casino. Huckstedt Tivadar, Huckstedt Fülöp, Ifj. Ladányi György, Somogyi Adolf, K. Jedlicska Irma, Zay Károly, János Nándorné, Farkas István, Kecskés Ferenc, Ucsnay Ignátz, Szontagh Samu,

Bodó Lajos, Veress Ignátz, Sipos Imre, Bálint György, Szalay Pál, Kosztra Ignátz, Buzás Elek, Szilágyi Lajos. Patonay Pál, Anghofer Dénes, Végh Béla, Amüller Károly, Popovits Zs. Zárjeczky János, Sz. s. W. R. Nyiri Elek, Kovács István, Holler János, Torkos József, Kusits Pál, Dr. Zub János, Barthalos Ede, Boleman István, Tompa Károlyné, Csató Albert, Szél Ferencz, Ráczl József, C. Klintók Sándor, Schápy József, Vida József, Kracsun József, Csernyus Gyula.

A kitűzött jutalmat: a „12 röpirat“ első évfolyamának bekötött példányát a beszerzei magyar casino nyerte el.

Szerkesztői üzenetek:

Sz. W. R. (Jászó.) Az egyik régi volt. Várjuk a folytatást. — Türelmes Jónak. Minél többször. — S-o-M-ly hit-szónok úrnak. Az adoma helyett újakat, jobbakat. A másikat fölhasználjuk. — Csillagos. Az ígyekezet szép; de a vers rozsg; jobbat kérünk. — A-r-l-n urn. A hosszabb történet rövidítve alkalmissal talán jönni fog. Az adoma bevált. A curiosumot helyszűke miatt nem adhattuk. Csak tovább! — Dorong. Előre! — Egy valaki. Figyelembe vesszük. — Nagy dobos. Jól hangzik. — Valaki. Még nem ütök meg a közhírtességértékét. Próbáljon újra szerencsét. — K-s-k-n. Komoly hang. Vigabban! — On Furbundó. Észrevettük. Csak arra vagyunk kíváncsiak, ilyen következetes hallgatással fogja adni a bölcslet a „Füstölő“ jövő száma után is? — Carbonári. Nem tudunk már helyet szorítani neki. De azért többször is kérünk ebből a sűtőből. — V.-Gy. P.-r. Tévéd. A „Füstölő“ távolról sem L. K. szerkeszti. — Csodabogár. Mindaketten: ön is, meg a verse is. — Szegény Tamás. Jól indul; de a vége már nagyon ellapult. Ha tetszik, hát vegye át és dolgozza újra át. — Korhás. Nem eléggé csattan. Fonjon jobbat. — M-cy J.-r. Üdvözöljük. Csak buzgalom és kitartás. — Vörös álaroz. Le az álarozccsal. Az ilyen bajtársat ismernünk kell. B-y-M-ka k. a. Ha már egy hölgy részéről is ilyen sorokat kapunk, győzelmiünknek kétszeresen kell lenni. Ilyen emancipáltót a nőnek! — Kolbász. Nem a, csak virsi. Debreczenit. — S-r-M-s. urn. Igazán nagyon szép eredmény. Egy-szere 35 előfizető. A tiszteletpéldányok szintén elmentek. — Turban. Majd efféle tárgyú czikkeket is küldölni fogunk. De most sokkal égetőbb kérdések állnak előttünk. — Több kéztről jövőre.

